

‘Thuộc Quyền Tòa Thánh?’

Dẫn nhập

CLC là một tổ chức của Tòa Thánh. Sắc lệnh từ “Hội Đồng Tòa Thánh Về Giáo Dân xác nhận CLC là một Hiệp Hội tín hữu quốc tế công cộng, thuộc quyền Tòa Thánh”. Chúng ta có thể tự hỏi ‘thuộc quyền Tòa Thánh mang ý nghĩa gì, và điều đó ảnh hưởng như thế nào vào CLC và đâu là những mối liên hệ của CLC trong Giáo Hội. Dưới đây là thư của Mẹ Bề Trên dòng Sisters of Eucharistic Heart of Jesus viết cho các nữ tu trong dòng sau khi dòng được công nhận thuộc Tòa Thánh vào tháng Mười 2008. Thư này khá rõ trong việc trả lời một cách cụ thể những câu hỏi.

Các tu hội với đời sống thánh hiến luôn được đặc dưới thẩm quyền tối cao của Giáo Hội đặc biệt là trong vấn đề đức hạnh, bản chất và mục đích trong tiến trình được thánh hóa và việc dấn thân vào những mục vụ tông đồ của Giáo Hội hoàn vũ. Giáo Hội đã luôn luôn trông nom các tổ chức trong Giáo Hội từ Hội đồng Chalcedon vào năm 451. Đức Giáo Hoàng Leo XIII ban hành một tài liệu *Conditae Christo* vào năm 1900 công nhận các Cộng Đồng với những lời khẩn đơn giản là thuộc về giáo hội. Trong cùng một tài liệu, ngài đã phân biệt giữa việc thuộc Giáo phận và việc thuộc Giáo Hoàng, và từ đó đặt nền tảng cho sự phát triển hiện hành của giáo luật và thực hành trong vấn đề này.

Giáo luật 589 của Bộ luật năm 1983 của Giáo luật quy định rằng **một tu hội với đời sống thánh hiến là thuộc quyền Giáo Hoàng nếu được thành lập bởi Tòa Thánh, hoặc phê duyệt bởi các sắc lệnh chính thức**. Tu hội thuộc quyền giáo phận nếu được thành lập bởi các giám mục giáo phận và không có được một sắc lệnh phê duyệt của Tòa Thánh. Trong những năm gần đây, thông thường là các tu hội bắt đầu thuộc quyền giáo phận, ngoại trừ các trường hợp đặc biệt mà Tòa Thánh trực tiếp thành lập trực tiếp. Trong quá khứ, thông thường tất cả các viện thuộc quyền giáo phận cuối cùng sẽ trở thành thuộc giáo hoàng nếu họ tiếp tục phát triển. Điều này đã không xảy ra được trong thực tế vì một số các hội đoàn chọn thuộc giáo phận mặc dù họ đã phát triển về số lượng và có đời sống ổn định. Đây là một quyền mà tất cả các hội đoàn được hưởng. Nhưng khi có một sự thay đổi từ giáo phận tới giáo hoàng, toàn bộ tu hội cần được tư vấn trước khi bắt đầu quá trình, vì việc này có ảnh hưởng đến tất cả các thành viên phải được sự chấp thuận của tất cả (cfr. c. 119).

Tóm lại, quá trình tham gia vào việc thay đổi trạng thái của một tu hội được tiến hành như sau: **Tu hội có ao ước thuộc Giáo Hoàng phải nộp đơn yêu cầu, với các tài liệu cần thiết**, đến văn phòng Congregation for Institutes of Consecrated life and Societies of Apostolic Life của Tòa Thánh.

Sau khi nghe lời chứng thực của các giám mục của Hội và các giám mục các giáo phận khác mà Hội đang hoạt động, và nếu mọi điều được chuẩn thuận, văn phòng Congregation **trình đơn xin lên Đức Thánh Cha, người phê duyệt và quyết định công nhận Hội như một hội thuộc quyền Giáo Hoàng**. Với sự nhìn nhận này, **các tổ chức với quyền giáo hoàng trực tiếp và tùy thuộc duy nhất vào thẩm quyền của Tòa Thánh đối với việc điều hành nội bộ**, mà không ảnh hưởng đến quy tắc giáo luật 586. (cfr.c.593)

Điều này có nghĩa rằng **Congregation for Institutes of Consecrated Life and Societies of Apostolic Life có vai trò giám sát trực tiếp và độc quyền trên các tu hội thuộc Giáo Hoàng**, để chấp thuận hiến pháp của hội đoàn, và với bất kỳ những thay đổi nào được thực hiện sau đó, để xem xét báo cáo về hội theo quy định, chuẩn thuận những trường hợp đặc biệt về việc quản lý tài chính, xác nhận bất kỳ nghị định sa thải, và thực hiện những việc vượt trên bề trên hay cơ cấu lãnh đạo của Hội. (Đây là một danh sách dài, nhưng một số ví dụ cụ thể vai trò giám sát của của Thánh). Văn phòng Congregation có

các mối quan hệ với các hội đoàn thuộc quyền Giáo Hoàng cũng như các viện thuộc giáo phận có với giám mục địa phương. Ví dụ, các giám mục thông qua hiến pháp, chủ trì cuộc bầu cử của bề trên, đồng ý cho các giao dịch tài chính nhất định, xác nhận các nghị định sa thải của các thành viên, và thực hiện các công việc khác mà bề trên của viện không thể thực hiện được (cfr. cc 594, 595 § 1, 625 § 2, 678-683, 700, vv). Tuy nhiên, chúng ta nên lưu ý rằng canon 594 nói về Hội Đoàn thuộc quyền giáo phận được đặt dưới sự chăm sóc đặc biệt của các giám mục giáo phận, nhưng không có tiêu chuẩn tương ứng nêu rõ điều tương tự đối với hội đoàn thuộc quyền giáo hoàng.

Điều quan trọng cần lưu ý là tuy nhiên giáo luật công nhận cho mỗi tu hội, giáo phận, được miễn hay thuộc Giáo Hoàng, một **quyền tự chủ đặc biệt là việc quản trị và điều hành theo đó tu hội chu toàn các nguyên tắc riêng của hội trong Giáo Hội và có quyền bảo vệ các di sản** (cfr. c. 586). Ví dụ, **viện đóng một vai trò chủ yếu trong việc viết hiến pháp hay nguyên tắc của hội ngay cả khi sự thừa nhận của Tòa Thánh hay giám mục giáo phận là cần thiết. Cơ cấu giáo hội địa phương được khuyến khích bảo vệ quyền tự chủ này của các hội đoàn trong Giáo Hội.**

Quyền tự chủ, tuy nhiên, không phải là tuyệt đối. **Trong các vấn đề liên quan đến việc chăm sóc các linh hồn, ghi thức thờ phượng công cộng, và các mục vụ tông đồ, tu hội được đặt dưới quyền của văn phòng địa phận có thẩm quyền của các giám mục** (cfr. c. 678). Giáo hội địa phương có quyền đến thăm các nhà thờ và thánh thất của tu hội thuộc quyền Giáo Hoàng, trong đó tín hữu đến thờ phượng, và các công trình khác giao phó cho tu hội (cfr. c. 683). **Một ngôi nhà của một viện chỉ có thể được thành lập với sự đồng ý bằng văn bản của giám mục địa phương** (cfr. c. 609). Đây chỉ là một vài ví dụ. **Quyền tự chủ và trách nhiệm của Hàng Giáo Phẩm của Giáo Hội để điều chỉnh các tu hội luôn luôn là một việc cân nhắc trong việc liên hệ, cộng tác và hợp tác có nhiều phức tạp hơn là những điều lệ có thể đáp ứng. Việc này cần sự chú ý liên tục, cầu nguyện và chuyên cần.**

Rõ ràng như trình bày ở trên, **sự công nhận của tu hội như là một hội thuộc Giáo Hoàng phải có một khuôn khổ vững chắc căn cứ trên một đời sống tâm linh, truyền thống vững vàng, và các nguyên tắc rõ ràng. Một tu hội thuộc Giáo Hoàng cần phải dựa vào cơ cấu lãnh đạo nội bộ của mình và mang trách nhiệm trong việc điều hành các vấn đề của hội theo đặc sủng của hội.** Việc công nhận của Dòng Congregation of the Sisters of Eucharistic Heart of Jesus như là **một tu hội thuộc quyền Giáo Hoàng khẳng định việc Giáo Hội tin vào về sự ổn định và tiềm năng của Dòng.**

What is Pontifical Right?

Prolog

CLC is a pontifical institution. The decree from "THE PONTIFICAL COUNCIL FOR THE LAITY CONFIRMS the Christian Life Community as a public international Association of faithful, of pontifical Right." We all might wonder what would "pontifical right" constitute, and what it would mean to the organization. Below is the letter from the Mother Superior of the Sisters of Eucharistic Heart of Jesus to the sisters when they received the Pontifical right for their order in October 2008. It is a good explanation of what pontifical right is.

Institutes of consecrated life are subject to the supreme authority in the Church especially in virtue of their nature and purpose of striving for sanctity of life and their dedication to the apostolate of the universal Church. The Church has always legislated for religious institutes as far back as the council of Chalcedon in 451. Pope Leo XIII issued a document in 1900 in *Conditae a Christo* recognizing Congregations of simple vows as belonging to the religious state. In the same document he made a distinction between Diocesan and Pontifical Institutes, thus laying the foundation for the current development of law and practice in this matter.

Canon 589 of the 1983 Code of Canon law provides that an Institute of Consecrated life is of Pontifical right if it has been established by the Apostolic See, or approved by it by means of a formal decree. An Institute is of diocesan right if it has been established by the diocesan bishop and has not obtained a decree of approval from the Apostolic See. In recent years it is more common for religious communities to begin as an institute of diocesan right, except in rare situations where the Apostolic See directly erects one or in the case of exempt religious orders. In the past, the thinking was that all institutes of diocesan right would eventually become pontifical if they continue to grow. This has not been the situation in practice as some Congregations have chosen to remain diocesan even though they have grown in number and stability. This is a right which every religious institute enjoys. But when there is a change over from diocesan to pontifical, the entire Congregation should be consulted before beginning the process, because that which affects all as individuals must be approved by all (cfr. c. 119).

In brief, the process involved in the change of status of an institute is as follows: The institute wishing to obtain the status of Pontifical Right submits a petition, with the required documentation, to the Congregation for Institutes of Consecrated life and Societies of Apostolic Life, which is responsible for directing and promoting Institutes of Consecrated life and Societies of Apostolic Life on behalf of the Supreme Pontiff and by his authority.

After hearing the testimonial of the bishop of the principal house of the institute and other bishops of the dioceses where the religious institute is present, and if it is satisfied, the Congregation presents the application to the Holy Father who approves the decree of recognition as an institute of Pontifical right. With this recognition, the religious institutes of pontifical right becomes directly and exclusively subject to the authority of the Apostolic See with respect to its internal governance and discipline, without prejudice to the prescript of canon 586 (cfr. c. 593).

This means that the Congregation for Institutes of Consecrated Life and Societies of Apostolic Life has direct and exclusive supervisory role over religious institute of Pontifical right - to approve its constitutions, and any changes made subsequently in them, to review reports of the institute as stipulated, to consent in certain cases for acts of extraordinary financial administration, to confirm any decrees of dismissal and to carry out acts above the leadership of the institute. (This is not an exhaustive

list, but a few concrete examples of the Congregation's supervisory role.) The Congregation for Institutes of Consecrated life and Societies of Apostolic Life has the same relationship with Religious institute of Pontifical right which a religious of diocesan right has with the bishop of its principal house. For instance, the bishop of the principal house approves the constitutions, presides over the election of the Superior General, gives consent for certain financial transactions, confirms the decrees of dismissal of members, and carries out other acts which the major superior of the institute cannot perform (cfr. cc. 594, 595 §1, 625 §2, 678-683, 700, etc). However, we should note that canon 594 speaks of institute of diocesan right being under the special care of the diocesan bishop, but there is no corresponding norm stating the same thing with respect to institutes of pontifical right.

It is important to note, however, that the law recognises for each religious institute, whether diocesan, exempt or Pontifical, a just autonomy of life especially of governance by which each institute enjoys its own discipline in the Church and has a right to protect its patrimony (cfr. c. 586). For instance, institutes should play a predominant role in drawing up their constitutions or subsidiary norms even if the approbation of the Holy See or diocesan bishop is required. The local Ordinaries are encouraged both at the universal and local level to safeguard this autonomy.

The right of autonomy, however, is not absolute. In matters concerning care of souls, public exercise of divine worship, and other works of the apostolate, religious are subject to the authority of the bishops (cfr. c. 678). The local Ordinary has the right to visit churches and oratories run by religious of Pontifical right in which Christ's faithful have access, and other works entrusted to religious (cfr. c. 683). A house of a religious institute can only be established with the written consent of the diocesan bishop (cfr. c. 609). These are only a few examples. The right of autonomy and the duty of the Church hierarchy to regulate for religious institutes is always a balancing act of communication, cooperation and collaboration far more complex than legal norms can provide for. It needs constant attention, prayer and diligence.

It is obvious from the above, that the recognition of a religious institution as an institute of Pontifical right presupposes a solid framework grounded in spirituality, sound tradition, and clear norms. A religious institute of Pontifical right needs to rely on its internal leadership and the collegial responsibility of the chapter in directing its affairs for the attainment of its objectives according to the charism of the institute. The recognition of the Congregation of the Sisters of Eucharistic Heart of Jesus as an institute of Pontifical right confirms the assurance the Church has on the stability and potentials of the Congregation.